

Llibre il·lustrat | Angel Burgas & Ignasi Blanch

Una exaltació de l'art

Aquest relat de Galeano (Montevideo, 1940) va ser publicat el 1993 al llibre *Las palabras andantes*. I prové, segons se'n explica a la contracoberta, d'una llegenda del nord-est del Brasil. Té l'estructura d'una paràbola circular, que comença amb una mort i acaba amb una renaixença. Les interpretacions que se'n poden fer són múltiples, i a nosaltres ens agrada entendre el relat com una exaltació de l'art i la creació per homenatjar o *revitalitzar* (mai més ben dit) una experiència viscuda.

Amb l'ajuda de la natura (el foc, l'arbre, el vent...) i de l'home (la seva parla, les seves mans creadores, les

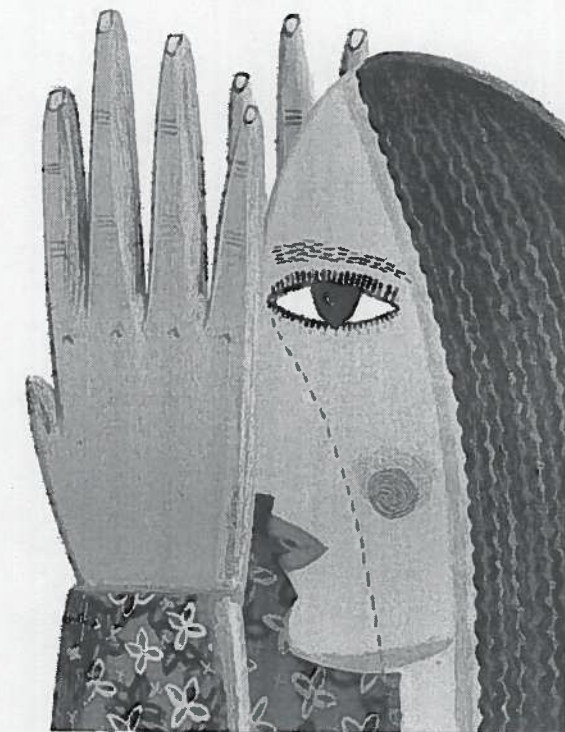
Història de la resurrecció del papagai

Text: Eduardo Galeano
Imatges: Antonio Santos
Llibres del Zorro Rojo
Barcelona-Madrid, 2008
Preu: 12,50 euros
Pàgines: 24

seves llàgrimes) el papagai torna a la vida com a icona o com a símbol a mans d'un terrissaire negre que té molt de xaman. L'au fènix que reneix de les seves cendres mitjançant la unió de tots els elements de la natura que l'envolten.

Contrapunt al text poètic

El concepte de la història lliga que ni pintat amb la felna d'Antonio Santos, pintor i escultor, que fotografia les construccions de fusta que ell mateix ha creat prèviament: personatges i objectes manufacturats, a la manera del papagai del terrissaire. Figures senzilles, totèmiques, amb trets del desmuntatge picassà i dels títels txecs, sempre sobre fons blanc i neutre (les

ombres apuntades subtilment) amb una tècnica d'*assemblage* o collage en tres dimensions. Santos no idea escenografies, sinó formes concretes de fusta pintada a mà: formes que fotografia en primer pla, en pla mitjà o en pla detall, i que són un contrapunt real i físic al text poètic,

abstracte o mític de Galeano.

El món de les petites coses naturals que amaguen, gairebé sempre, unes engrunes de màgia, com el petit personatge que tanca l'àlbum quan ja s'ha acabat el relat i que remet a la figura de la mort en l'imaginari mexicà.*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUIER

Text, context, estrès i ous ferrats

El dia de Sant Jordi, mira quina casualitat, m'arriba per correu el llibre d'una autora americana que valgué comprar via Amazon. M'aboco a llegir-lo sense manies, amb una falta de prejudicis derivada del desconexament de les interioritats del mercat editorial lanquil. La felicitat dels ignorants. Sí. Aquí, això de deixar-me seduir per un text amb independència del context fa molt temps que no puc practicar-ho. Si volia gaudir del plaer de llegir de forma desacomplexada, m'hauria d'haver dedicat a una altra cosa. Però ja és massa tard per posar-me a estudiar arquitectura o fisioteràpia. No tindrè mai amb els llibres la relació espontània que podria tenir amb els cotxes de Fórmula 1 o amb els ous ferrats.

No deia dijous la Patrícia Gabancho: "Sant Jordi no és el dia del llibre, ni és el dia dels autors, és el dia del lector". Sobretot del lector que viu allunyat del gremi llibresc la resta de dies de l'any. Per als editors, periodistes culturals i similars, el 23 d'abril és sinònim d'estrès. Tant o més que per als caps de premsa d'editorials, si no és que els ha tocat el rebre i han passat de passejar autors a passejar currículums per obra i gràcia de la crisi dels nassos (un petó, Lala, Eva i companyia). Al 99 per cent dels escriptors, la diada els sol deixar un regust de menú xinès. Si tenen llibre nou, se senten mercaderia d'oferta, pagu'n dos i emporti-se'n tres i jo firmo més que tu, ellis ellis. Si no han tret cap novel·la ni assaig novel·lat ni res de res, entren en joc les contradiccions de la condició humana: envengen els col·legues que peregrinen de parada en parada per oferir autògrafs amb llibre incorporat.

Enceto el meu llibre de Sant Jordi, publicat per Broadway Books, confiant que no m'hi trobaré cap drac oportunista disfressat de fabricant de bestsellers. Però no puc evadir-me del tot del nostre país petit: la història arrenca amb una cita entre cometes d'un català universal. Un tal Pablo [sic] Casals.*

EL POEMA

Deconstrucció

Després de la distància
tota una superfície
on situar els dies

resseguir els mateixos
antics camins de l'aigua
sense ser els mateixos

l'escrutini del fred
el greuge de l'ahir

la fallida memòria
de la sang quan encara
calcula des de fora

excusar-los l'absurd
de la banalitat
de qualsevol dolor

el llarg d'una ferida
el pols de passions
els intervals d'un dubte

Teresa Pascual
Gandia, 1952

Títol poemari: *Rebel·lions de la sal*
Premi de la Crítica
de poesia en català
Editorial: Pagès Editors